

אמא שלי מתגוררת כיום בחיפה. אנחנו עברנו למעונאביב, והיא נתיקה בחיפה.

דרור: "הוא יודע עד כמה אני אוהב אותו!"

דרור הוא ילד חסר עור. הוא בעל תאים מאוד פתוחים. הוא מאוד רגיש. הוא קולט הכל. דרור נולד ארבע שנים אחרי שעופי

שהייתי קמץ, רציתי לכתוב, כחשתי שאני אצטר. הייתי טוב מאוד בציור. הייתי ילד טוב ורחובות. שם נולדתי להורים ממוצא פולני. הייתי חניך השומר הצעיר. עד היום נותרה בי מין מנטליות של מדרוך בהשומר הצעיר. הזיכרון שלי מרחובות זה צמחים, המון צמחים, פרסים, אווירה של כפר. היה בכך מין אידיליה. הכית שגרנו בו עומד כיום ריק. אני עובר שם מדי פעם, מסתכל, לא נכנס.

דרור — בית חולים זה מוות: סבא שלו נכנס לבית חולים ומת, דודה שלו אחותי, נכנסה — ומתה. יש לי תחושת החמצה על שאין לי ילדים נוספים.

כחדים: "אני בן 37"

החיים קצרים...

אני פוחד נורא מאלימות. לכן אנחנו, עופרה ואני, עושים טעות

סדרהיום שלי. אם, למשל, אני מחליט שאני לוקח את דרור מבית הספר ביום מסוים — אני קובע חזרות לשעות הערב. אני פשוט אומר לשחקנים: "היום אני עם דרור!"

או הם שואלים: "ומה איתנו?" לקחתי את דרור לבז' לירח והצגה חדשה בבית לסיין, בכימויו של ויינגרטן. יש שם מכונת על הבימה, מכות, מוסיקה, זה מאוד מצא חן בעיניו. הוא מאוד אוהב את זה. בסוף הוא החליט שהוא רוצה לתת מתנה לשחקנים. הוא

"איזה גבר אני?"

בעל רכושני וקנאי!"

איומה לגבי דרור, הבן שלנו (8 וחצי). הבוקר הוא הלך לבדו לבית הספר. אין לך מושג כמה פרפרים היו לי בבטן. אתמול ראו בטלוויזיה קטע קצרצר מהשיחזור על רצח הילד מטיבעון. הפסקתי לנשום כשצפיתי בכך. קראתי היום על מישפטם של חברי שהרגו. קשה לי להשתחרר מחילופיי הרברים האלה: "לאיזה צורך היכיתם?" — "לצורך המכות!" זה נורא מפחיד אותי.

אני דווקא לא זוכר שחטפתי מכות כילד: לא חטפתי ולא החטפתי. הייתי די מחוץ לעניין הזה. ההזדהות שלי עם ההתרחשויות מפחידה אותי. אני קורא על כך שילד בן 11 נרצח, ומייד משליך זאת על דרור. ילדים הם הסריאונים, וכמה אלימות יש בנו?

פחדים נוספים? יש לי הרגשה שהי חיים קצרים. אני בן 37. אני חושב המון על איך להתמודד עם החמצות, אוכרן. אני מדבר על מערכות יחסים, מאוויים — הכל, הכל זה החמצה. אין בי פחד מהמוות, אלא מאייהמרידה נגדו.

בימאי'שחקן:

"לפעמים אני גונח בשעת חברה..."

אני מנסה לרמות את ההוא שם למעלה, ואומר: "אני הולך לחיות עוד כמה חיים, לברוק מערכות יחסים שאחרת לא הייתי עולה עליהן."

השחקנים, המשחקים איתי, כליך נהנים, חווים חוויות עד שהשאר, הבי קורות, כמעט לא חשוב. בעצם אני גם כותב, גם משחק, גם מביים. עכשיו, תוך כדי שיחה, אני מבין שעלי לבחור. אי אפשר שלא להחמיץ הכל, אני נוטה לבחור בכימוי.

נוצרת תלות רגשית בין בימאי לבין שחקניו. אני צריך לדעת עד מתי, הי כן, איפה.

לשחקן יש צורך להיות נאהב, מקור בל. שחקן זה כמו ילד מאומץ. אני, כבי מאי, אומר לו: "אבל אני בחרתי בך!" אני משתדל להנחיל להם שהם הכי חשובים. יש לכך פירושים לא נכונים. שיחות טלפון הביתה. גם מצד שחקן ניות. זוהי כזאת חשיפה. אין גבולות. היו לי מיקרים ששחקנים שמעו שאני הולך לביים הצגה אחרת עם שחקנים אחרים, והתריסו: "אה, מה זה? איך אתה יכול?"

לפעמים אני מוצא עצמי בתפקיד

צייר ציורים מאוד מיותרים, אם כי אין לו כעיה לצייר מדויק. דרור מאוד דומה לי. יש לי תחושת החמצה איומה, שאבא שלי לא מכיר את דרור, שאינני יודע דבר על ילדותו של אבא בפולין, איך הם חיו שם. אני מרגיש החמצה שדרור לא הכיר יותר את אבא שלי. בשביל

הרבה. הוא ילדיבית כזה: פושעיבית, לא פושעי רחובות. הוא ילד מצחיק, מאוד מלא עם עצמו. דרור דומה לעופרה באנרגיה שלו, אבל חיצונית הוא דומה לי. היא יותר אמא עבורו, אני — יותר חבר, אחר. בגלל דרור אני מוצא עצמי מצייר במשך שעות. כבימאי, אני שליט על

רה ואני התחתנו. הוא יהיה צייר. זה לא יעזור לאיך אחר! הוא גר כיום עם עופרה, אבל אני מקפיד לראות אותו מדי יום. הוא בגיל שכבר קוראים עיתונים. הוא יודע עד כמה שאני אוהב אותו. אני מדבר עליו הרבה? הוא בן יחיד. אולי בגלל זה אני מדבר עליו כליכך

קשה לי, מאוד קשה לי. אבא שלי נפטר לפני חמש שנים. מאוד מאוד אוהבתי אותו. הוא היה איש מאוד שתקן. הייתי קשור אליו בדרך מיוחדת. רק אחרי שהוא מת גיליתי עד כמה שהייתי קשור בו. זאת החמצה הגדולה ביותר שלי — אבא שלי ואחותי. שניהם מתו.

איציק ועופרה ויינגרטן

המצב בינינו הוא כמו התנגשות בין שני הרינגעשו